

עיצוב

"הלבשת בית היא כמו ציור"

כמו אהבות ראשונות, רק אחרי רומן של כמה שנים הבין גילי אונגר שהוא רוצה "להלביש בתים" והפך לגילי הום סטיילינג / הגרם

וכיסאות. הלבשת הבית מגיעה עד רמת בחירת הכלים, העציצים ואפילו הסבוננייה במקלחת. אני מוצא בזה ביטוי מלא לאמנות שאני אוהב. הלבשת בית היא קצת כמו ציור - כל פעם מוסיפים עוד צבע, נקודה, קו, טיפת אופי. המון יופי."

אתה אמור לבטא את רצונו של בעל הבית. אין התנגשות בטעמים? "אני תמיד שם את הלקוח במקום הראשון, לפני האגו או הטעם האישי שלי. תפקידי כבעל מקצוע הוא לנווט בעדינות בין טעם הלקוח לבין הלך הרוח ששורר בעולם. לחבר בין תנאים אובייקטיביים וטעמו האישי של הלקוח לבין התייחסותי האישית לבית הספציפי."

שאיפות לעתיד? "אני אוהב לשתף פעולה עם אנשים שונים ורוצה להלביש בתים וחללים נוספים, לעצב ולפתח מוצרים כמו כלי בית, סרינים וכו'. אני רואה בכל מה שעשיתי עד עכשיו מעין משפך שדרכו הכול זרם בכיוון אחד: לידת העסק וגידולו."

לאהוב" של ציפי ברנד, להתאהב, להיפרד, להתרסק, לאסוף את עצמו ולהחליט שהגיע הזמן לפתוח דף חדש ולמצוא נתיב לחושים האמנותיים שבעבעו בו. אונגר החל לעבוד בחנות הרהיטים ואביזרי הבית וילה מרוק. הוא התחיל בקטן, ובמשך הזמן צבר ביטחון, ניסיון ותעוזה. הוא התקדם, עיצב פינות ישיבה, הביע את טעמו ורענו. משם עבר לעבוד במחלקת הטקסטיל של יבואני סברובסקי בישראל, עסק בקניינות וניהול פרויקטים והתמחה בעיסוק בטקסטיל ששבה את לבו. לפני שלוש שנים, כברכת מעבירו לשעבר, עשה את הצעד הגדול והמתבקש של חייו ופתח את העסק הראשון שלו - גילי הום סטיילינג. מה זה?

"להלביש בתים" פירושו להתייחס לכל הפרמטרים שהופכים חלל לבית - מבחירת צבע לקירות, טקסטורות, מיקום נקודות התאורה ובחירת הבדים לבית - שטיחים, וילונות, ריפודי ספות, כורסאות

בילדותו רצה גילי אונגר להיות צלם אופנה. הוא נולד וגדל בנהריה, היה ילד עם נטיות אמנותיות מובהקות, למד במגמת אמנות ואהב לצלם את חבריו לכיתה ואת כל מה ומי שתפס לו את העין. "הייתי ילד עדין וקצת שונה מכולם, והרגשתי שהמצלמה מגנה עליי ומאפשרת לי להסתתר. כשהתחלתי לצלם, אנשים התלהבו והמצלמה הפכה להיות אהבתי הראשונה. נרשמתי ללימודי צילום בבצלאל. בשנה ג' נשלחתי במסגרת חילופי סטודנטים לניו יורק ושם עבדתי כמתמחה של צלם האופנה לה שאפל".

רק בדיעבד, ואחרי כמה שנים, הבין אונגר שזה לא מה שהוא רוצה: "כשחזרתי מניו יורק נ'גמר לי' מהצילום. רציתי להתבטא בדרכים אחרות", הוא אומר. עברו עליו כמה שנים מבובלות וסוערות. במהלכן הוא הספיק לעבוד בקסטיאל, לכתוב לעיתון "הזמן הוורוד", להיות דייל באל על, להשתתף בסדרת הטלוויזיה "מישהו

גילי אונגר להתייחס לכל הפרמטרים שהופכים חלל לבית

